

За нашето отечество и слава,
За нашата свобода и държава
Да си пролѣемъ вси кръвѣта,
Да си добиемъ волността
Отъ нашитѣ тирани
Бъзвѣрни мюсулмани!

Но има една висша сила, която ръководи свѣтовнитѣ сѣдбини, и надеждата му е въ нея, въ Бога, който вижда нашето страдание и въ името на правдата ще благослови подвига на свободата.

Въ тия три бунтовно-революционни пѣсни на Чинтулова намираме за пръвъ пжтъ въ нашата поезия образа на Балкана — загатнатъ въ „Стани, стани, юнакъ балкански“, по-прѣко и конкретно посоченъ въ „Кжде си, вѣрна ти любовъ народна“, а художествено осмисленъ като поетически символъ въ „Вѣтъръ ечи, Балканъ стене“.

Позивитѣ за борба и за бунтъ въ „Патриотъ“ добиватъ по-реаленъ изразъ въ позивитѣ на юнака — воеводата Панайотъ Хитовъ, който събира дружина и трѣгва да се бори за свободата на родното си племе:

Да обикаля планинитѣ,
Мжчителитѣ си да трий,
Що теглилъ той злочестинитѣ,
Колко годе да измий.

Или пѣкъ родното му племе
Ако се нѣкакъ съживи
И скочи, за да се отнеме,
На помощъ да му се яви.

Само понѣкога, когато му се падне пжтъ и воеводата намѣри удобенъ случай да се отдѣли отъ дружината си, тогава той се възкачва на Синитѣ канари, съзерцава родния си градъ и оплаква своя поробенъ народъ: